

Cultura | | Actualitzat el 06/10/2019 a les 09:05

Manel: «A 'Per la bona gent' hi ha un diàleg amb una part de la nostra tradició»

El grup barceloní continua experimentant i obre nous camins per a la música catalana en el seu cinquè disc d'estudi

Manel. | Adrià Costa

Guillem Gisbert, Martí Maymó, Roger Padilla i Arnau Vallvé són els Manel, i acaben de publicar *Per la bona gent*, el seu cinquè disc d'estudi (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188447/aixi/sona/bona/gent/nou/disc/manel>). Hi conversem en plena promoció divendres a la tarda, hores després que donar a llum un treball que havia aixecat una expectació elevadíssima. Hi havia un fort rebombori a les xarxes, però gairebé tothom acabava admetent que han fet (de nou) un gran disc.

[noticia]188447[/noticia]

Desprenen bonhomia i contesten les preguntes tal com imaginem que són com a grup. En Guillem parla ràpid i buscant el substantiu i l'adjectiu exactes; en Roger hi aporta la gràcia i la ironia; l'Arnau, l'acidesa; i en Martí adopta un perfil més *baix*, però controla els tempos i els passos a seguir dins i fora del grup. Tots escolten i s'escolten amb atenció. Manel és, per a ells, casa.

- Tres anys després del *Jo competeixo* (2016), aquest divendres ha vist la llum *Per la bona gent*, el vostre cinquè disc. Us sentiu alleugerits, pressionats, expectants...?

- Guillem Gisbert (G. G.): Ens feia il·lusió. Fa més temps, per als altres discos, hi havia nervis, però aquest matí tenia il·lusió i la consciència clara que no treus un disc cada dia. I pensem en gaudir-ho, passar-nos-ho bé, essent conscients del moment.

- Roger Padilla (R. P.): Feia dos mesos que li teníem ganes, a aquest dia, bàsicament perquè ha passat molt temps des d'entregar-lo i fins avui. Ha passat lent i teníem ganes d'ensenyar-ho.

- Després de versos de Shakespeare, la veu de Constantino Romero o versos i títols d'una cançó vostra, ara agafeu un fragment d'*Alenar* de Maria del Mar Bonet per titular el disc. Sabent com costa de prendre aquesta decisió, com ho va decidir?

- G. G: Quan vam prendre el *sampleig*, no ens pensàvem que això seria el títol del disc. Era una cosa que ens agradava per a la cançó que estàvem fent. El primer pas va ser: ?Hòstia, aquesta frase de dins aniria bé que fos el títol de la cançó?, perquè nosaltres a aquesta cançó li'n dèiem *Bo*. I llavors li vam fotre *Per la bona gent*. Pensant en el títol del disc, ens feia la sensació que també funcionava com a disc. Ara ho veus escalonat i fa la sensació que la decisió l'has pres d'una manera que no és així, sinó que hi arribes passet a passet.

- Què va ser primer, el *sampleig* d'*Alenar* o la cançó?

- G. G: Treballàvem amb la idea d'una cançó que parlés sobre la bondat; sobre què en queda després de treure't la màscara, perquè tots som capaços de certa malícia. Un dia, escoltant la cançó d'*Alenar*, vaig notar aquesta estrofa en què ella explica que una de les portes és perquè hi entri la gent bona, i va fer la sensació que a nivell temàtic funcionava, que podíem entrar en diàleg.

Guillem Gisbert i Martí Maymó Foto: Adrià Costa

- No sembla una casualitat qualsevol.

- G. G: Estàvem treballant en aquesta idea, però si haguéssim estat treballant en una altra, n'hauria aparegut un altre, de *sampleig*. Tot és molt orgànic. Dedicar-te a això cada dia és estar obert que et vagin passant coses que puguin condicionar el disc. Acceptar aquesta part atzarosa... encara que no l'acceptis, hi és. Perquè si jo aquell dia no hagués estat fregant plats -que estava fregant plats- i no hagués sonat *Alenar*, el disc es diria diferent.

- Hi apareix Maria del Mar Bonet, un poema de Verdaguer, un *samplejat* d'Els Pets, Gato Pérez, Lluís Llach, una cançó en la qual participa Jaume Sisa i un fragment de Josep Maria Bardagí i Maria Cinta de *Ràdio Capvespre*. Hi ha un fil, un diàleg, en aquest disc, que connecta amb diversos moments de la tradició musical.

- G. G: Volíem fer el *sampleig* i utilitzar retalls de cançons. Ho havíem vist en altres gèneres, en el hip-hop i en la cultura urbana en general es fa molt, i en el que s'escolta i escoltem nosaltres ho havíem vist. Vam pensar que estaria bé utilitzar aquestes tècniques en un disc nostre. Teníem aquest xip posat i, ja que ho fèiem nosaltres, tenia sentit que fos tradició catalana. Aquesta és la idea base i, a partir d'aquí, posar l'antena i veure què ens anava passant pel cap.

- No és un homenatge.

- G.G: No és una reivindicació, és un diàleg amb una part, un fragment, un percentatge concret de la nostra tradició, que és el que, per aquest atzar que deia abans, ens hem anat trobant en aquests mesos. Al final, un disc també acaba sent la història de l'època en concret en què l'escrius. I, en la part del *sampleig*, el mateix: si ho haguéssim fet cinc mesos abans o cinc després, les cançons que haguessin aparegut en la nostra vida haguessin estat unes altres.

- En un text a *El Periódico* (<https://www.elperiodico.com/es/dominical/20160401/manel-se-autorretrata-5015093>), en Guillem explicava que una part important del *Jo competeixo* el va fer a través d' Spotify i correu electrònic. Heu mantingut aquesta manera de treballar?

- G. G: Hi ha coses que no canvien massa, però en cada disc hi ha una metodologia que és una mica diferent. Això de la llista de Spotify va ser molt del quart disc. Ho vam intentar; vaig obrir la llista, però no la vam utilitzar. Aquest ha estat més de trobar-nos al local i fer les cançons.

- I heu repetit de productor, Jake Aron, que aquesta vegada ha vingut a Barcelona i no heu anat vosaltres a Nova York. Com és que heu repetit?

- Martí Maymó (M.M.): Quan les coses van molt bé, intueixes que es poden repetir almenys una segona vegada. Segurament, el motiu pel qual ell vingués a Barcelona i no anar-hi nosaltres és perquè també està bé variar una mica, per no tenir la sensació que estàs fent el mateix. I ha funcionat molt bé, que vingués. No vol dir que ho repetim eternament, però sí que creïem que encara podíem esprémer una mica el Jake.

Roger Padilla Foto: Adrià Costa

- A cada disc proveu noves sonoritats, instruments i, en conseqüència, descobriu nous territoris per a la música. Si la cançó *Per la bona gent* sembla una continuació de la de *Jo competeixo*, podem pensar que *Boy band* són els camins que ara explorareu?

- G. G: No crec que pensem que *Boy band* sigui una nova estètica. Hi ha una part de la cançó que, dins del que és el nostre cervell, tenia connexió amb *Sabotatge* o *Teresa Rampell*. Són cançons que les relacionem, potser per una estètica o per unes influències similars. Segur que n'hi ha alguna que d'aquí a un temps, al proper disc, veurem i direm: ?Mira, allà començàvem a investigar?.

- Arnau Vallvé (A.V.) : Si l'última és *Jo competeixo* i, en aquest cas és *El vell músic*, potser tirem cap allà...

- Entre *sampleig*, rap, un punt d'autotune, techno, distorsions de la veu diverses, música llatina i fanfàrria, entre altres, hi ha varietat i molta exploració. Remarqueu molt allò que preferiu que us deixin d'escoltar perquè heu canviat que no pas perquè us heu repetit.

- G. G: Per la meva experiència, en la raó per la qual deixes d'escoltar un grup hi tenen a veure moltes coses. El canvi també pot ser que siguis tu mateix, per exemple. Connectar amb un disc no és una cosa tan senzilla. Quan hi connectes, li demanes al grup de tornar-hi a connectar d'aquella manera. Quan no hi connectes, quan aquella màgia no hi és, i no saps per què no ha passat, no és només perquè el grup ha canviat. Com que com a grup no ho controles, encara que nosaltres diguéssim: ?Això ens ha funcionat i ho continuarem fent?, tampoc sabem si continuariem connectant. El que a nosaltres ens surt, el que ens demana el cos i la nostra manera de treballar és fer-ho d'aquesta manera. Honestament, no penso que sigui més arriscat o menys que la gent que tira milles amb un gènere concret. Em sembla tan lloable una cosa com l'altra.

- En aquest disc gairebé cap de les cançons sona igual a nivell vocal. Us faltava veure què us podia donar, també, amb aquest ?instrument??

- R.P.: És una cosa que no havíem tractat massa. Sempre es tractava que sonés neta i bé, i en aquest cas l'hem tractat com un instrument més, aplicant-li el que la tecnologia ens permet.

- G. G: Fins i tot, en els primers discos, si el mesclador decidia posar-li una *reverb* més llarga del que nosaltres volíem, ens podíem arribar a molestar. Em podia arribar a sentir estrany. De mica en mica t'hi vas acostumant i et vas adonant que aquest element de tractar la veu també té molta gràcia. Dona una personalitat concreta a una cançó.

- A les lletres toqueu molts temes diversos, però un que es va repetint disc rere disc (en aquest a *Tubs de ventilació* o *Aquí tens el meu braç*) és aquest tedi *mil·lennial*, aquesta angoixa generacional.

(Debaten sobre si són *mil·lennials* o no. En Martí considera que sí, en Guillem ho nega rotundament i no s'acaben posant d'acord amb l'any d'inici de la designació).

- G. G: Aquestes dues sí que tenen aquest *spleen*. Recordo *Més bruixot*, que hi havia una estrofa que deia: ?Tornava a casa jove i avorrit?. És una mica el mateix. No és una decisió. Al final, et poses a escriure, et surten les coses i lamentablement et surt aquesta. M'agradaria fer cançons que fossin *superalegres* sempre, però no sempre pots.

- Ara que us acosteu als 40, també hi ha aquesta angoixa de què passarà en el futur, a *Canvi de paradigma*, per exemple. Us preocupa especialment?

- G. G: L'altre dia ens van dir que en aquest disc es notava la crisi dels 40. Crec que és una crisi dels 30 que arriba tard.

- A. V: És bastant optimista, això.

- Com a novetat, sobretot en el darrer bloc, amb *Boy Band*, *El vell músic* o la versió de Janis Ian de *Les estrelles* també reflexioneu molt sobre el fet de ser músic. Necessitàveu pensar-hi?

- R. P: La nostra vida aquests deu anys ha estat fer música i també se'n contamina la temàtica.

- G. G: A vegades et plantejes fins a quin punt parlar molt de l'ofici fa que la cançó sigui menys universal. Però també confiem que, dins de la reflexió de la cosa concreta, la cançó tingui prou base perquè es pugui relacionar amb moltes altres coses; que el tema en si pugui arribar a ser molt més abstracte que no pas allò concret del que estem parlant.

- Ajudeu-me a entendre *Boy band*.

- G. G: És una cançó que, en el fons, el que està explicant és les peripècies vitals que et porten a estar en un lloc concret que al final esdevé la teva feina. Portat a aquest nivell que deia abans, pot parlar de coses més enllà del fet d'estar en un grup de música. Com per exemple la casualitat, que et va portant per llocs estranys i acabes fent una cosa que tu havies volgut, però que també pot ser rutinària i formar part de la teva vida quotidiana.

Arnau Vallvé, bateria de Manel Foto: Adrià Costa

- Heu començat una nova aventura: Ceràmiques Guzman SL, el vostre propi segell. Ja vau treure la remasterització d'*Els millors professors europeus* pels deu anys i ara heu publicat *Per la bona gent*. Què us ha portat a fer aquest pas?

- M. M: Se'ns va acabar un contracte que teníem amb una discogràfica i havíem de prendre una decisió. Ens va semblar que aquesta n'era una de bona i que podia ser encertada o sucosa. Ara mateix estem experimentant. És un element més de novetat i això sempre fa il·lusió.

- I quina n'és la intenció, treure les vostres pròpies creacions o creixerà per altres branques?

- M. M: La intenció és només aquesta. Si la cosa anés molt bé i si aparegués alguna cosa, la porta hi és, però de moment la tenim només per ser nosaltres.

- Comenceu la gira de presentació a València el 9 de novembre. Els vostres concerts ressalten més pel protagonisme de la cançó i deixeu de banda els superxous amb llums i projeccions. Què en podem esperar, d'aquesta posada en llarg?

- G. G: Tot just hem començat a assajar. Però tenim una cosa clara: que hi hagi *sampleig* vol dir que les cançons han d'estar damunt de claqueta, perquè, si te'n vas de tempo, el *sampleig* ja no t'entra. Això serà una novetat. I, per tant, una conversa molt habitual en un concert, com pot ser ?hosti, aquesta l'hem tocat ràpid?, no passarà. A partir d'aquí, estem veient com solucionar les cançons. Segurament hi haurà molta cosa que desaparem, molta més cosa pregravada de les que hem utilitzat mai.

- Després de 12 o 13 anys i cinc discos, en aquest us autoparodieu, però què és Manel per a Guillem Gisbert, Roger Padilla, Arnau Vallvé i Martí Maymó?

- M. M: Per mi ocupa una part *superimportant* de la meua vida. És gairebé impossible no despertar-te un dia i pensar un moment en Manel. I més en un moment així, en un moment de fer un disc. Hi penses contínuament i t'omple el cervell d'una manera molt bèstia. Ara mateix estic content que així sigui.

- G. G: Hi ha una part de posar-hi coses personals que en altres oficis no passa tant, però en el fons és com una feina que t'agrada molt i és molt absorbent.

- A. V: És la nostra professió. Ho vam començar en un moment determinat com un passatemps i com una cosa que ens venia de gust fer sense cap mena d'ambició de res i, de cop, es converteix -i va ser d'una manera molt ràpida- en la teua feina. A partir d'aquí, han passat moltes coses, hem evolucionat cap a bandes diferents. Mires enrere i penses: ?Déu-n'hi-do, són molts anys?, i estem contents de com ens ha anat.

- R. P: Sí. És casa, també. Té aquesta cosa pública de la promoció, del públic, però alhora és una família. És gairebé un lloc molt íntim en el qual la major part del temps som nosaltres quatre vivint sols i tancats en un estudi. Per tant, és casa.

Roger Padilla, Guillem Gisbert, Arnau Vallvé i Martí Maymó són Manel Foto: Adrià Costa